

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 241.629 van 29 mei 2018
in de zaak A. 216.623/XIV-36.595**

In zake : Roel DOM
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Catherine Bibaer
 kantoor houdend te 2990 Wuustwezel
 Bredabaan 1017
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 de STAD ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Inge Derde en Karel De Schoenmaeker
 kantoor houdend te 1930 Zaventem
 Luchthaven Nationaal 1J
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 25 september 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van 28 juli 2015 van de burgemeester van de stad Antwerpen tot verlenging van de voorlopige schorsing van verzoeker bij ordemaatregel voor de duur van vier maanden, welke een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 232.045 van 13 augustus 2015 is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 januari 2018.

Staatsraad Patricia De Somere heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die verschijnt in persoon, advocaat Catherine Bibaer, die verzoeker bijstaat, en advocaten Inge Derde en Karel De Schoenmaeker, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is commissaris bij de lokale politie Antwerpen. Vanaf 11 juli 2011 is hij van een vorige functie overgeplaatst naar de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand, waar hij pelotonmanager van een nieuw proactief team (hierna: PROA-team) wordt.

Omdat er ernstige problemen in dat team zouden zijn, beslist de korpschef van de lokale politie Antwerpen op 25 januari 2013 om verzoeker bij hoogdringendheid te ontheffen uit de functie van pelotonmanager bij de directie Operaties, dienst Algemene Reserve en Bijstand en hem te herplaatsen naar de afdeling Verkeer als stafmedewerker Training en Interne Communicatie (hierna: STIC).

Verzoeker stelt een beroep tot nietigverklaring in en de Raad van State vernietigt de voornoemde beslissing van 25 januari 2013 met arrest nr. 229.027 van 4 november 2014.

Verzoeker wil vervolgens zijn functie van pelotonmanager in de dienst Algemene Reserve en Bijstand hernemen, doch met een besluit van de korpschef van de lokale politie Antwerpen van 21 november 2014 wordt hem dienstvrijstelling verleend omdat de korpschef na de vernietiging van de beslissing van 25 januari 2013 overweegt “bij toepassing van artikel 22 RIM een nieuwe ordemaatregel tot herplaatsing te nemen” en omdat het, “gelet op de vertrouwensbreuk die werd vastgesteld tussen het PROA-team en CP Roel Dom, [...] in afwachting van de verdere afhandeling van de procedure overeenkomstig artikel 22 RIM [is] aangewezen CP Roel Dom een dienstvrijstelling toe te kennen”.

Daarna volgt nog briefwisseling tussen verzoeker, de stad Antwerpen en de lokale politie Antwerpen betreffende een mogelijke nieuwe toepassing van artikel 22 van het reglement op interne mobiliteit (hierna: RIM) van de lokale politie Antwerpen in hoofde van verzoeker.

3.2. Met een brief van 3 maart 2015 deelt een advocaat-generaal bij het hof van beroep te Antwerpen aan de verwerende partij een brief mee van de procureur des Konings van Antwerpen van 26 februari 2015. In deze laatste brief verklaart de afdelingsprocureur kennis te nemen van een klacht met burgerlijke partijstelling, op 20 februari 2015 ingediend door de korpschef van de lokale politie Antwerpen tegen verzoeker wegens lasterlijke aangifte en laster. De

korpschef verwijst in die klacht naar diverse eerdere klachten van verzoeker tegen de korpschef en andere leden van het korps, alsmede naar diverse uitlatingen van verzoeker in diverse media. Volgens de afdelingsprocureur is in de klacht met burgerlijke partijstelling sprake van een lastercampagne die als doel heeft de korpschef zoveel mogelijk schade toe te brengen in zijn privé- en professioneel leven, minstens om zijn ambt te destabiliseren. De afdelingsprocureur verklaart ook op de hoogte te zijn van een klacht met burgerlijke partijstelling van verzoeker tegen de vroegere korpschef wegens gelijkaardige feiten en van diverse andere klachten van verzoeker, onder meer bij de arbeidsauditeur te Antwerpen wegens pesten op het werk. De afdelingsprocureur is van oordeel dat de initiatieven uitgaande van verzoeker en diens acties tegen de korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst. Hij vraagt de verwerende partij te willen nagaan of zich maatregelen opdringen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te vrijwaren.

3.3. Op de vergadering van het uitgebreide Directiecomité (hierna: het Dircom+) van 12 maart 2015 bevaart de korpschef van de lokale politie Antwerpen de aanwezige leden omtrent de mogelijkheden tot herplaatsing van verzoeker.

Uit de antwoorden op deze bevraging blijkt dat de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met verzoeker niet mogelijk zien wegens een gebrek aan draagvlak en aan vertrouwen in de persoon van verzoeker. Als redenen worden aangehaald de vele persartikels waarin verzoeker het korps in een slecht daglicht stelde, het opnemen van gesprekken die verzoeker met zijn collega's voerde, de klachten van verzoeker tegen verschillende collega's en de vele moeilijke werksituaties die verzoeker in het verleden heeft gecreëerd.

3.4. Met een beslissing van de verwerende partij van 2 april 2015 wordt aan verzoeker de voorlopige schorsing bij ordemaatregel opgelegd voor de duur van vier maanden, met ingang van 2 april 2015. Er wordt bepaald dat de voorlopige schorsing een inhouding van 25% van de bruto maandwedde inhoudt.

Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is bij de Raad van State bekend onder het nr. A. 215.515/XIV-36.358.

3.5. Na verzoeker te hebben gehoord, wordt op 28 juli 2015 de voorlopige schorsing bij ordemaatregel verlengd in aansluiting met de lopende voorlopige schorsing, voor de duur van vier maanden. Deze beslissing houdt een inhouding van 25% van de bruto maandwedde in.

Dit is de bestreden beslissing. Ze is als volgt gemotiveerd:

“[...]”

2. Uiteenzetting van de feiten, omstandigheden en gevolgen

2.1 Uiteenzetting van de feiten en omstandigheden

Op 5 maart 2015 nam ik kennis van de brief van advocaat-generaal [M.T.] waarbij ter informatie en voor eventueel verder gevolg de brief van procureur des Konings van 26 februari 2015 (ref. AN.xx.xx.xxx/xx) werd gevoegd m.b.t. uw persoon.

De inhoud van de brief van de procureur des Konings luidt als volgt:

‘Mijnheer de burgemeester

Met verwijzing naar de onderrichtingen zoals vervat in de omzendbrief COL/42003 inzake de tuchtwet houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten wens ik u in kennis te stellen van het volgende.

Mijn ambt neemt heden kennis van een klacht met burgerlijke partijstelling wegens lasterlijke aangifte en laster dewelke op 20 februari 2015 werd neergelegd door Hoofdcommissaris [S.M.] (korpchef van de lokale politie Antwerpen) lastens commissaris Roel Dom (eveneens werkzaam bij de lokale politie Antwerpen).

In de klacht met burgerlijke partijstelling wordt verwezen naar diverse eerdere klachten uitgaande van commissaris Roel Dom tegen korpchef [S.M.] en andere leden van het politiekorps, ondermeer een klacht met burgerlijke partijstelling van 18 september 2013 wegens valsheid in geschrifte en laster.

Middels voormelde klachten wordt door commissaris Dom een ordemaatregel d.d. 25 januari 2013 aangevochten en de daaraan gekoppelde herplaatsing binnen het korps. In het verleden werd door betrokkene overigens ook een klacht met burgerlijke partijstelling neergelegd lastens voormalig korpchef [E.B.] voor gelijkaardige feiten.

Mijn ambt is tevens op de hoogte van nog diverse andere klachten uitgaande van commissaris Dom, ondermeer een klacht dd. 20/11/2014 bij de arbeidsauditeur te Antwerpen wegens pesten op het werk en verschillende procedures bij de Raad van State.

In de klacht van korpchef [S.M.] wordt verwezen naar diverse uitlatingen vanwege voornoemde commissaris Dom in diverse media met betrekking tot de door hem neergelegde klachten. In de klacht met burgerlijke partijstelling is er tevens sprake van een lastercampagne die tot doel heeft de korpchef zoveel mogelijk in zijn privé- en professioneel leven schade toe te brengen, minstens zijn ambt te destabiliseren.

Het is evident dat de huidige klacht met burgerlijke partijstelling inzake lasterlijke aangifte en laster samenhangt met de reeds eerdere ingediende klachten

van commissaris Roel Dom tegen korpschef [S.M.], in zoverre dat het resultaat hiervan dient afgewacht te worden.

Ongeacht de afloop van voormelde onderzoeken en het gevolg dat eraan gegeven zal worden, is mijn ambt van oordeel dat de initiatieven uitgaande van commissaris Dom en de acties lastens zijn korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst.

U zal dan ook willen nagaan of er zich maatregelen opdringen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te bewaren.

Met hoogachting

[L.F.]

Afdelingsprocureur[†]

2.2 Uiteenzetting van de gevolgen

Ik acht de aantijgingen aan uw adres opgenomen in de bijlage aan de brief van advocaat-generaal [M.T.] bijzonder ernstig.

Er werd in de brief immers verwezen naar drie belangrijke punten:

- o Er zijn diverse (straf)klachten door u neergelegd, evenwel niet alleen tegen korpschef [S.M.] maar ook tegen voormalig korpschef [E.B.] en andere leden van het politiekorps waaronder commissaris van politie [P.C.];

Ik had al kennis van (een deel van) deze klachten, heb deze steeds ernstig genomen en daarom heb ik in het verleden al aan de algemene inspectie de opdracht gegeven om een voorafgaand onderzoek in te stellen lastens korpschef [S.M.] en commissaris van politie [P.C.].

Belangrijk hierbij is te vermelden dat deze onderzoeken (vooralsnog) niet hebben geleid tot het vaststellen van laakbare / strafbare feiten ten laste van korpschef [S.M.] en commissaris van politie [P.C.].

Ook de strafonderzoeken door het openbaar ministerie zelf hebben nog niet geleid tot enige daad van vervolging *a fortiori* tot enige doorverwijzing naar de correctionele rechtbank.

- o Verder is er sprake van verschillende uitlatingen van u in diverse media met betrekking tot de door u neergelegde klachten en procedures tegen o.a. korpschef [S.M.].

De procureur des Konings stelt daarbij dat in de klacht van korpschef [S.M.] aan deze media-uitlatingen zeer zwaar wordt getild omdat deze volgens de korpschef een lastercampagne uitmaakt die tot doel heeft hem zoveel mogelijk in zijn privé- en professioneel leven schade toe te brengen en minstens zijn ambt te destabiliseren.

- o Er werd tegen u een klacht met burgerlijke partijstelling wegens laster en lasterlijke aangifte neergelegd door korpschef [S.M.].

Daarenboven kwam de procureur tot de vaststelling - en vermeldt dit ook expliciet - dat de door u gestelde handelingen de goede werking van het politiekorps kunnen bedreigen. Hij vond dan ook dat ik diende na te gaan of maatregelen zich opdrongen om de goede werking van de dienst te verzekeren en te bewaren.

Om desgevallend te vermijden dat u bij ordemaatregel voorlopig diende te worden geschorst, werden op 12 maart 2015 de leden van het Dircom+ van Lokale Politie Antwerpen bevraagd met betrekking tot de mogelijkheden tot herplaatsing binnen de organisatie.

Tijdens de zitting werd echter vastgesteld dat al de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met u onmogelijk achtten wegens het gebrek aan draagvlak en vertrouwen in uw persoon.

Dit was het gevolg van de vele persartikels waarin u het korps in een slecht daglicht stelde, van uw opnames van uw gesprekken met collega's zonder dat deze op de hoogte waren van de opnames, van de (straf)klachten die u tegen verschillende collega's had ingediend en van de vele moeilijke werksituaties die

door u in het verleden waren gecreëerd.

Mede door dit advies van de leden van het Dircom+ was ik genooddaakt om u bij ordemaatregel d.d. 2 april 2015 voorlopig te schorsen.

Ik heb inmiddels, in mijn hoedanigheid van hogere tuchtoverheid, een grondige analyse gemaakt van het advies van de leden van het Dircom+, van uw positie binnen het politiekorps en van de verschillende door u geïnitieerde procedures, waarbij onder meer de stad Antwerpen is betrokken. Ik heb hierbij ook de nodige stukken opgevraagd bij de procureur des Konings en de arbeidsauditeur.

Ik kan enkel vaststellen dat u oneigenlijk gebruik hebt gemaakt van zowel uw recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure als van uw recht om uw verhaal in de media aanhangig te maken. De wijze waarop u van deze rechten geen gebruik maar misbruik heeft gemaakt, heeft tot gevolg dat het imago van het politiekorps wordt geschaad en de goede werking van het politiekorps wordt gedestabiliseerd.

Het is duidelijk dat deze situatie niet kan blijven duren en een definitieve oplossing nodig is, zeker om de rust binnen het korps terug te brengen.

Ik heb om deze reden op 15 juli 2015 een inleidend verslag opgesteld waarbij ik u mijn voornemen kenbaar maakte om u de zware tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ op te leggen. Het inleidend verslag werd u op 15 juli 2015 aangetekend verzonden zodat de tuchtprocedure lastens u wordt opgestart.

[...]

4. Motivering van het voorstel tot verlenging van de voorlopige schorsing met inhouding 25% van de bruto maandwedde

4.1 Bij beslissing van 2 april 2015 heb ik u voorlopig geschorst gelet op het feit dat er een klacht met burgerlijke partijstelling (dossier met notitienummer ANxx.xx.xxx/xx) tegen u was neergelegd en uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen onverenigbaar is met het belang van de dienst.

U heeft een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot vernietiging ingeleid bij de Raad van State tegen deze beslissing. De Raad van State heeft in het arrest van 27 april 2015 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. De procedure tot nietigverklaring is nog hangende.

4.2 Daarenboven heb ik met mijn inleidend verslag van 15 juli 2015, waarbij ik u mijn voornemen kenbaar maakte om u de zware tuchtstraf ‘ontslag van ambtswege’ op te leggen en dat aan u aangetekend wordt verzonden, een tuchtprocedure lastens u ingesteld.

4.3 Rekening houdend met de feitelijke elementen vervat in het dossier, blijkt dat uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Enerzijds is dit omdat de procureur des Konings van oordeel is dat de initiatieven uitgaande van u en de acties lastens uw korpschef een invloed kunnen hebben op de goede werking van de dienst. Naast de klachten tegen de huidige en de vorige korpschef hebt u ook diverse klachten ingediend tegen andere leden van het politiekorps.

Anderzijds werden op 12 maart 2015 de leden van het Dircom+ door de korpschef bevraagd met betrekking tot de mogelijkheden tot herplaatsing binnen de organisatie. Tijdens de zitting werd echter vastgesteld dat al de leden van het Dircom+ een toekomstige samenwerking met u onmogelijk achten wegens het gebrek aan draagvlak en vertrouwen in uw persoon gelet de vele persartikels waarin u het korps in een slechts daglicht stelde, door het opnemen van de gesprekken die u voerde met collega's, door de klachten die u tegen verschillende collega's indiende en door de vele moeilijke werksituaties die u in het verleden heeft gecreëerd.

Om deze redenen, die niet gewijzigd zijn, moet vermeden worden dat uw tewerkstelling binnen Lokale Politie Antwerpen de goede werking van en de rust in

de organisatie in het gedrang brengt. Er moet vermeden worden dat uw tewerkstelling nieuwe initiatieven en/of acties van uwentwege genereert die het politiekorps kunnen destabiliseren.

4.4 Gelet op het voorgaande zie ik buiten de voorlopige schorsing geen andere mogelijkheid tot het treffen van andere minder ingrijpende maatregelen.

Overwegende dat aan de wettelijke voorwaarden inzake de voorlopige schorsing is voldaan.

Tevens meen ik dat de voorlopige schorsing, een inhouding van wedde van 25% dient te omvatten om de volgende redenen:

- u krijgt immers het verbod opgelegd om gedurende de tijd dat u voorlopig geschorst bent te komen werken en bijgevolg levert u geen prestaties meer;
- er is een duidelijk verschil in verloning vereist teneinde een demotivatatie van de actieve personeelsleden te voorkomen;
- het zou onredelijk zijn dat politieambtenaren met dezelfde graad dezelfde wedde zouden ontvangen als een geschorste collega;
- een overheid, die ondermeer werkt met het belastinggeld van de burgers, moet haar middelen zuinig en efficiënt beheren.

[...]

7. Beslissing

Gelet op de bepalingen van de tuchtwet, inzonderheid op de artikelen 2, 3 en 59 tot 65;

Gelet op de elementen in rechte en in feite bedoeld in punten 2 en 4;

Gelet op uw verhoor bedoeld in punt 6 en uw schriftelijk ‘verweer voornemen voorlopige schorsing bij ordemaatregel’, die niet van aard zijn om de elementen in rechte en in feite bedoeld in punten 2 en 4 te weerleggen;

Doordat de voorwaarden voorzien in artikel 59 van de Wet houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten voldaan zijn.

A. Schorsingsbeslissing

Er dient immers vastgesteld te worden dat artikel 59 van de voormelde Wet voorziet in de mogelijkheid tot het overgaan tot uw voorlopige schorsing indien aan twee voorwaarden cumulatief voldaan is :

- Er dient een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek te lopen tegen het personeelslid, dan wel een strafvervolgning te zijn ingesteld;
- De aanwezigheid van het personeelslid bij de lokale politie is onverenigbaar met het belang van de dienst.

Beide voorwaarden zijn cumulatief vervuld :

A. Er dient een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek te lopen tegen het personeelslid, dan wel een strafvervolgning te zijn ingesteld;

Zowel door de klacht met burgerlijke partijstelling ingediend door Hoofd-commissaris van politie [S.M.] tegen u per 20 februari 2015 als door het opstarten van de tuchtprocedure bij inleidend verslag dd 15 juli 2015 (stuk 1.17), is aan de eerste voorwaarde voldaan.

U betwist het bestaan van deze klacht en van deze tuchtprocedure niet wat u ook niet kan aangezien dit zekere en vaststaande feiten zijn.

U maakt in uw verweerschrift dd 24 juli 2015 (stuk 1.16) evenwel bij uw argumenten geen onderscheid tussen voorwaarde 1 en voorwaarde 2 en doet zo (alweer) uitschijnen alsof de klacht en de tuchtprocedure de aanwezigheid in het korps moet onmogelijk maken (voorwaarde 1 gelinkt met voorwaarde 2).

Dit is niet correct.

Omdat u dit argument ook al bij de eerste schorsingsbeslissing dd 2 april 2015 heeft opgeworpen, zowel in uw verweernota voor de hoorzitting als in uw verzoekschrift voor de Raad van State, heeft de Raad van State zich over dit argument al uitgesproken.

In haar arrest dd 17 april 2014 (verzoek UDN tot schorsing inzake eerste schorsingsbeslissing dd heeft de Raad van State geoordeeld (punt 8 pagina 7) :

[...]

Met andere woorden: aangezien er een tuchtprocedure hangende is én een klacht met burgerlijke partijstelling tegen u is neergelegd, is aan voorwaarde 1 zeker voldaan.

B. De aanwezigheid van het personeelslid bij de lokale politie is onverenigbaar met het belang van de dienst.

Ik dien bij het nemen van mijn beslissing vervolgens na te gaan of uw aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar blijft met het belang van de dienst.

U haalde hieromtrent in uw eerste verweerschrift bij de eerste schorsing zelf de arresten van de Raad van State van 20 december 2012 met nummer 221.887 en 18 december 2012 met nummer 221.789 aan.

Hierbij stelt de Raad van State dat de tuchtoverheid slechts regelmatig tot een verlenging van de voorlopige schorsing kan beslissen wanneer het bestuur na verloop van 4 maanden en rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die het op basis van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd op goede gronden kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de ambtenaar buiten de dienst blijft. Slaagt het bestuur daar niet in, dan geldt de gewone regel dat de betrokkene zijn plaats in de dienst herneemt, desgevallend in een andere functie.

Met andere woorden: het bestuur moet er blijk van geven waarom de feiten op grond waarvan de eerste schorsing werd uitgesproken nog steeds in aanmerking kunnen genomen worden en het moet ook verduidelijken waarom het belang van de dienst zich nog altijd verzet tegen de terugkeer van de ambtenaar [...].

Het bestuur kan zich niet verschuilen achter het opstarten van een opsporingsonderzoek om zelf - met de mogelijkheden waarover het beschikt - geen actuele beoordeling te hoeven maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van de betrokkene binnen de dienst.

In tegenstelling tot wat u beweert, dien ik derhalve niet na te gaan of er zich 'nieuwe' feiten hebben voorgedaan, enkel of voorwaarde 2 nog steeds is vervuld en of de gronden waarop zij is gebaseerd, nog steeds actueel zijn of geactualiseerd dienen te worden.

Ik stel vast dat de feiten, mij bekend bij het nemen van de eerste schorsingsbeslissing dd 2 april 2014, nog steeds dezelfde zijn en nog steeds er onverkort voor zorgen dat uw aanwezigheid in het korps onverenigbaar is met het belang van de dienst.

Het betreft de niet aflatende stroom van procedures tegen de Stad Antwerpen en diverse leden van het politiekorps, de diverse persartikelen (zoals integraal opgenomen in het tuchtdossier), het opnemen van gesprekken met collega's zonder hen hiervan in te lichten en de duidelijke boodschappen die ik heb gekregen van het Dircom+ over uw werking binnen het korps en van de vele moeilijke werksituaties die u in het verleden hebt gecreëerd (zo vond u dat niet u maar uw integraal team (meer dan 20 leden) diende te worden herplaatst op het ogenblik dat bleek dat er een vertrouwensbreuk tussen uzelf en uw team werd vastgesteld).

Ik heb daarenboven na het nemen van de eerste beslissing dd 2 april 2015 onmiddellijk bijkomende stappen gezet om na te gaan of één van de voormelde elementen en feiten inmiddels aan herziening toe waren. Dit was evenwel niet het geval, integendeel, zij werden zelfs bevestigd door de informatie die mij sinds 2 april 2015 werd overgemaakt :

1. Reeds op 7 april 2015 (binnen de drie werkdagen na mijn eerste schorsingsbeslissing dd 2 april 2015) heb ik aan procureur des Konings [B.T.] om bijkomende informatie gevraagd over de hangende procedures (stuk 1.7) :

Met uw brief van 26 februari 2015, mij toegestuurd met de brief van 3 maart

2015 van advocaat-generaal [M.T.] stelde uw ambt mij in kennis van het bestaan van een gerechtelijk onderzoek ten laste van commissaris van politie Roel Dom.

Op basis van de door uw ambt verstrekte gegevens werd betrokkene voorlopig geschorst voor de duur van vier maanden met een inhouding van 25% van de bruto maandwedde. Deze schorsing nam een aanvang op 2 april 2015 en verloopt dus op 1 augustus 2015. Als bijlage bezorg ik u een kopie van mijn beslissing.

Buiten de klacht bij de arbeidsauditeur te Antwerpen op datum van 20 november 2014 wegens pesten op het werk en verschillende procedures bij de Raad van State maakt u in uw brief gewag op de hoogte te zijn van nog andere klachten uitgaande van commissaris van politie Roel Dom.

Gelet op het feit dat commissaris van politie Roel Dom vanaf 2 april 2015 voorlopig bij ordemaatregel werd geschorst en met het oog op het zo snel mogelijk nemen van passende tuchtmaatregelen, verzoek ik u om mij zo spoedig mogelijk een overzicht te bezorgen van deze andere klachten al dan niet ingesteld t.a.v. de korpschef, andere personeelsleden van het politiekorps dan wel de stad Antwerpen? Kan u mij m.b.t. deze klachten alsook voor de klacht lastens voormalig korpschef [E.B.], mij meer concrete gegevens bezorgen waaronder de datum waarop deze klachten werden ingediend, de concrete inhoud van deze klachten en de huidige stand van zaken per dossier?

Kan uw ambt mij zo snel als mogelijk informeren en mij alle informatie verschaffen die nodig is om met kennis van zaken te oordelen of de voorlopige schorsing al dan niet moet gehandhaafd blijven?

2. ik heb kennis genomen van het arrest van 17 april 2015 van de Raad van State: waarbij uw vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van mijn beslissing tot voorlopige schorsing werd verworpen (stuk 1.8);

Hieruit heb ik kunnen afleiden dat - prima facie - mijn beslissing dd 2 april 2015 als correct kan beschouwd worden, inclusief het voldaan zijn van moet aan zijn de voorwaarde dat uw aanwezigheid niet in het belang is van de dienst.

3. ik heb kennis genomen van de huidige stand van zaken die gekend zijn bij het parket van de procureur des Konings te Antwerpen en dit door de brief van 27 april 2015 van procureur des Konings [B.T.] (stuk 1.9);

Door deze brief werd ik in kennis gesteld van het feit dat een aantal procedures nog steeds hangende waren, maar ook dat één procedure zonder gevolg was geklasseerd wegens onvoldoende bewijs.

In antwoord op uw brief van 7 april 2015 kan ik U volgende gegevens meedelen, dienstig op tuchtgebied. Volgende dossiers / klachten zijn bij mijn ambt gekend:

- AN-xx.xx.xxxx/xx dd. 10/7/2013. De dienst enquêtes van het Comité P ontving een klacht vanwege CP Dom tegen KC [M.] en CP [C.] en stelde aanvankelijk proces-verbaal op. Mijn ambt voerde een opsporingsonderzoek en rangschikte het dossier zonder gevolg. Dit dossier werd gevoegd bij het hierna vermelde gerechtelijk onderzoek gelet het identieke voorwerp van de klacht.
- AN-xx.xx.xxx/xx: Klacht burgerlijke partijstelling tegen korpschef [S.M.] en CP [C.] dd. 19/9/2013. Het gerechtelijk onderzoek is lopende.
- AN-xx.xx.xxx/xx: Klacht burgerlijke partijstelling tegen voormalig korpschef [E.B.] dd. 7/4/2014. Het gerechtelijk onderzoek is lopende.
- ANxx.xx.xxx/xx: Het Vast Comité P brengt mij met een brief van 2/2/2015 een schrijven ter kennis waarbij CP Dom feiten van valsheid in geschrifte en gebruik van valse stukken ten laste legt aan KC [S.M.], HC [D.] en CP [J.D.G.] van de lokale politie Antwerpen. De feiten hebben betrekking op de weigering van het verzoek van HINP [R.R.] tot verlenging van zijn pensioenleeftijd. Dit dossier werd door mijn ambt op 20/2/2015 zonder gevolg gerangschikt wegens onvoldoende bewijs.

Inzake de klachten bij de arbeidsauditeur wil ik U verzoeken zich tot de arbeidsauditeur te wenden.

Uit deze brief bleek ook dat er nog steeds geen enkele van uw klachten tot een daadwerkelijke vervolging voor de correctionele rechtbank heeft geleid.

4. In navolging van deze informatie, heb ik, bij brief van 8 mei 2015, aan procureur des Konings [B.T.] gevraagd om inzage, kopie en toestemming tot gebruik van gerechtelijke stukken (stuk 1.10);

5. Tegelijkertijd heb ik, zoals gesuggereerd door de procureur des Konings aangegeven te veel, op 8 mei 2015 aan arbeidsauditeur [S.S.] informatie gevraagd over de twee klachten die waren ingediend bij de arbeidsauditeur (stuk 1.11);

6. Bij brieven van 13 mei 2015 en 3 juni 2015 (stukken 1.12) van arbeidsauditeur [K.V.K.] werd mij toelating verleend tot inzage, kopie en gebruik van gerechtelijk dossiers (I/xxxx/xx en I/xxxx/xx); (een deel van) de concrete dossiers met betrekking tot de klachten bij de arbeidsauditeur werden eveneens overgemaakt aangezien deze afgesloten waren zonder gevolg.

Hieruit bleek trouwens ook voor het eerst dat u ook nog een klacht had neergelegd bij de FOD. Opnieuw bleek dat beide klachten bij het auditoraat zelf, ongegrond waren.

7. Door de brief van 5 juni 2015 van procureur des Konings [B.T.] kreeg ik informatie over het dossier dat was geopend na uw klacht dd 9 januari 2015 bij het comité P en dat aan het parket was overgemaakt (stuk 1.13);

Met verwijzing naar uw brief van 8 mei 2015 wordt U hierbij een afschrift overgemaakt van het door mijn ambt zonder gevolg gerangschikte strafdossier.

Deze stukken mogen aangewend worden voor tuchtrechtelijke doeleinden.

Wat de overige dossiers betreft waarvan melding werd gemaakt in mijn brief van 27 april 2015 breng ik u ter kennis dat de gerechtelijke onderzoeken gekend onder notitienummers xx.xx.xxx/xx en xx.xx.xxx/xx nog lopende zijn. Gelet deze stand van zaken is het niet mogelijk reeds afschrift van deze bundels over te maken.

Ik heb met andere woorden, en dit in tegenstelling tot wat u suggereert in uw verweerschrift, wel diverse stappen ondernomen, verder onderzoek gevoerd en in elk geval nagegaan of de voorwaarden tot verlenging vervuld waren en bleven.

De tijd heeft hieraan niets gewijzigd.

Ik heb geen enkele informatie gekregen waaruit zou blijken dat één van de feiten waarop ik mij bij de eerste beslissing heb gesteund zou gewijzigd zijn en dat uw aanwezigheid in het belang van de dienst zou zijn : nog steeds zijn er tal van (straf)klachten hangende die op uw verzoek werden gestart; nog steeds heeft geen enkel van deze klachten geleid tot een daadwerkelijke vervolging van de betrokken personen; geen van de leden van het Dircom+ heeft mij laten weten dat hij/zij wel een plaats voor u had in zijn/haar dienst of dat hun vertrouwen in u zou zijn hersteld;

U merkt in uw verweerschrift op dat ik geen onderzoek zou hebben gedaan naar de huidige stand van het onderzoek naar aanleiding van de klacht ingediend door de heer [M.]. U schrijft in uw verweerschrift op pagina 5 dat het 'uiteraard niet uitgesloten is dat dit gerechtelijk onderzoek werd afgesloten waardoor de basis voor de verlenging van de schorsing volkomen verbreekt'.

Ik mag er evenwel van uitgaan dat wanneer het dossier zou zijn geseponeerd, u dit als eerste zou weten en mij dit wel onmiddellijk zou meedelen.

Hier kan mij dus zeker geen gebrek aan actie ten laste gelegd worden.

Trouwens zou een einde aan dit onderzoek in geen geval de basis ontnemen aan deze beslissing:

- met betrekking tot voorwaarde 1 werd inmiddels een tuchtprocedure opgestart
- met betrekking tot voorwaarde 2 werd door mij nooit enige link gelegd tussen deze klacht ingesteld door de heer [M.] enerzijds en de onverenigbaarheid

tussen uw aanwezigheid en het belang van het korps anderzijds.

Ik wens daaraan trouwens onmiddellijk toe te voegen dat u zelf in de tussentijd niets heeft gedaan om mij te overtuigen dat uw aanwezigheid binnen het korps wel in het belang van de dienst is.

De Raad van State oordeelde in een arrest dd 3 juni 2014 (n° 227.615) nochtans: [...]

Het arrest dd 16 mei 2012 van de Raad van State (n° 219.381) legde dezelfde nadruk (pagina 16 punt 11) :

[...]

Ik leid uit beide arresten af dat ‘verzoeker’ zelf ook de nodige initiatieven dient te nemen om de tuchtoverheid te overtuigen van het feit dat zijn aanwezigheid in het korps het belang van het korps niet schaadt, *quod non in casu*.

U heeft op geen enkel moment enig argument of feit aangebracht dat zou aantonen dat de relaties met uw collega’s zou hersteld zijn, dat u niet langer gesprekken zou opnemen zonder dat uw gesprekspartners hiervan op de hoogte waren noch dat u zou stoppen met procedures tegen de Stad Antwerpen en/of uw collega’s.

U heeft blijkbaar bv. geen enkele van uw collega’s bereid gevonden om te getuigen dat er geen vertrouwensbreuk heeft plaatsgevonden of dat hieraan inmiddels zou verholpen zijn.

U gebruikt geen enkel ander argument dan deze die u reeds bij de eerste schorsingsbeslissing aanwendde of in hangende procedures voor de Raad van State.

Integendeel, u herhaalt zelfs argumenten die door de Raad van State reeds als ongegrond werd beoordeeld, zoals bv. het steeds opnieuw verwijzen naar artikel 22 RIM en de consultatie van het HR-comité terwijl de Raad van State enkel verwijst naar artikel 59 van de Tuchtwet.

Ik kan dan ook niet anders dan vaststellen dat ook voorwaarde 2 vervuld werd. De feiten zijn duidelijk, reden waarom ik trouwens, na kennisname van de brieven en dossiers van zowel de procureur des konings als van de auditeur, de tuchtprocedure heb opgestart op 15 juli 2015.

B. Inhouding van 25% van de wedde

Ik herhaal de motivatie tot inhouding van wedde van 25% gedurende de schorsingsperiode :

- u krijgt immers het verbod opgelegd om gedurende de tijd dat u voorlopig geschorst bent te komen werken en bijgevolg levert u geen prestaties meer;
- er is een duidelijk verschil in verloning vereist teneinde een demotivatatie van de actieve personeelsleden te voorkomen;
- het zou onredelijk zijn dat politieambtenaren met dezelfde graad dezelfde wedde zouden ontvangen als een geschorste collega;
- een overheid, die ondermeer werkt met het belastinggeld van de burgers, moet haar middelen zuinig en efficiënt beheren.

In uw verweerschrift stelt u dat de termijn om een dossier samen te stellen met betrekking tot de gevolgen van een inhouding van wedde te kort was.

Ondanks het feit dat deze toestand u nochtans al bijna 4 maanden bekend, namelijk van bij de aanvang van uw eerste schorsing, werd tijdens de hoorzitting met de heer [T.H.] toch overeengekomen dat u alsnog tot dinsdag, 28 juli 2015 de tijd kreeg om mij alsnog bijkomende bewijsstukken te bezorgen met betrekking tot de gevolgen van de inhouding van wedde.

Op dinsdag, 28 juli 2015 stuurde u mij per e-mail inderdaad nieuwe stukken toe maar het betrof enkel een aantal loonfiches van uzelf en van uw vrouw (stuk 1.18).

U bezorgde mij echter geen concretere gegevens met betrekking tot uw gezinsuitgaven, leningen of andere uitgaven die aantonen dat de voorgenomen inhouding van wedde u in een moeilijke positie zou brengen.

Er wordt door u ook niet verwezen naar ongewone of bijzondere lasten, buiten de normale familiale kosten waardoor er geen elementen voorhanden zijn die zouden aantonen dat de voorgenomen inhouding van wedde u financieel in problemen zou brengen.

Er wordt niet aangetoond waarom de maximum inhouding van 25% kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien wordt hierboven duidelijk aangegeven waarom de verlenging van de voorlopige schorsing gepaard dient te gaan met een inhouding van wedde van 25%.

Mijn beslissing is derhalve zeker gemotiveerd.

U voegt in uw verweer trouwens geen enkel argument toe waarom de inhouding van 25% niet zou geoorloofd zijn.

In mijn hoedanigheid van overheid bevoegd voor de voorlopige schorsing:

Beslis ik:

uw huidige voorlopige schorsing te verlengen in aansluiting met de lopende voorlopige schorsing voor de duur van vier maanden, zoals voorzien in artikel 61 van de tuchtwet.

De voorlopige schorsing, houdt een inhouding van 25% van de bruto maandwedde in.

[...]

3.6. De beroepen tot nietigverklaring tegen de verlengingen van de voorlopige schorsing van verzoeker bij beslissingen van de burgemeester van de stad Antwerpen van 27 november 2015 en 25 maart 2016 zijn bij de Raad van State bekend onder de nrs. A. 218.167/XIV-36.878 en A. 218.894/XIV-36.981.

IV. Rechtspleging

4. Verzoeker vraagt in zijn laatste memorie om het verslag van het auditoraat wegens gebrek aan objectiviteit uit het debat te weren.

Op dit verzoek wordt niet ingegaan aangezien het auditoraatsverslag een procedurestuk betreft zonder hetwelk de procedure niet regelmatig kan worden voortgezet.

V. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 59 en 61 van de wet van 13 mei 1999 ‘houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten’ (hierna: de tuchtwet). Hij voert aan dat de overheid in het raam van de verlenging van de voorlopige schorsing het dossier volledig dient te actualiseren, niet enkel wat de feiten betreft die aan verzoeker worden verweten, doch ook wat de onverenigbaarheid betreft van de aanwezigheid van verzoeker in het korps met het algemeen belang van de dienst. Verzoeker betoogt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij dergelijk onderzoek heeft gevoerd. Hij ontwikkelt ter zake vier argumenten.

In een eerste argument voert verzoeker aan dat er geen actualisering van de feitelijke gegevens plaatsvond. Hij stelt dat de verwerende partij zich beperkte tot het opvragen van informatie bij de gerechtelijke overheden met betrekking tot de procedures die door verzoeker werden ingesteld betreffende P.C., S.M. en E.B. Deze gegevens waren aan de verwerende partij reeds gekend bij de beslissing tot schorsing en dragen niets nieuws bij: het is het instellen van procedures dat aan verzoeker wordt verweten. Dat deze werden ingesteld, was dus reeds gekend en vormt geen nieuw element bij de beoordeling van de noodzaak van de verlenging van de schorsing en de gebeurlijk nieuwe elementen die uit de mededeling door de procureur des Koning of de arbeidsauditeur blijken, worden door de verwerende partij niet nader onderzocht noch wordt overwogen of deze feiten de verlenging van de schorsing verantwoorden. Verzoeker stelt dat de verwerende partij zich voor de verlenging van de schorsing aldus zonder meer

baseert op dezelfde feiten als de feiten die aan de schorsing ten grondslag liggen, zonder dat desbetreffend enig onderzoek wordt gedaan. Zelfs indien de overheid zou hebben vastgesteld dat de feiten dezelfde zijn gebleven, dan nog behoorde zij die nog steeds te actualiseren. De verwerende partij voldoet niet aan die voorwaarde en kon er zich niet mee vergenoegen informatie over de hangende onderzoeken op te vragen bij de gerechtelijke overheden. Zij diende zelf een onderzoek te voeren en de bewijzen voor te leggen die de verlenging van de voorlopige schorsing rechtvaardigen. Dit schendt de aangehaalde bepalingen en doordat de noodzakelijke actualisering en het onderzoek dat door de burgemeester ter zake behoorde te gebeuren, niet blijken uit de bestreden beslissing, staat ook de schending van de formelemotiveringsplicht vast. Hoewel de verwerende partij in de bestreden beslissing beweert een “grondige analyse” te hebben gemaakt, blijkt volgens verzoeker niet dat daadwerkelijk een onderzoek werd gevoerd naar de verklaringen van de leden van het Dircom+. Het staat vast dat uit een “grondige analyse” zou blijken dat er minstens ernstige deontologische en/of integriteitsproblemen zijn ten aanzien van de valse uitlatingen van J.H. op het Dircom+, die de schoonbroer is van de verwerende partij. De verwerende partij heeft de opmerkingen van verzoeker aangaande het verslag van het Dircom+ systematisch niet ontmoet, noch in het kader van de schorsing, noch in het kader van de verlenging van de schorsing, noch in het kader van het ontslag van ambtswege. Eerder dan zich te richten op een objectieve vaststelling van feiten, richt de verwerende partij zich, amper vijf dagen na de schorsing, op het nemen van een tuchtmaatregel. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat het onderzoek van de burgemeester gericht is op de gegevens die de schorsing verantwoorden en de evolutie ter zake.

Een tweede argument ziet verzoeker in het feit dat “zelfs de gevolgen van de klacht met burgerlijke partijstelling van de heer M. opzichtens verzoeker niet worden geactualiseerd”. Nochtans blijkt dat in de bestreden beslissing expliciet wordt overwogen dat “bij beslissing van 2 april 2015 heb ik u voorlopig geschorst gelet op het feit dat er een klacht met burgerlijke partijstelling (...) tegen u was neergelegd en uw aanwezigheid bij Lokale Politie Antwerpen

onverenigbaar is met het belang van de dienst”. Uit het administratief dossier blijkt niet dat door de verwerende partij initiatief wordt genomen zich bij de procureur des Konings te informeren betreffende de stand van zaken van het gerechtelijk onderzoek ingevolge de voormelde klacht. Volgens de verwerende partij mag zij er van uitgaan dat wanneer het dossier zou zijn geseponneerd, verzoeker dit als eerste zou weten en haar dit zou meedelen. De verwerende partij veronachtzaamt hierbij dat het een gerechtelijk onderzoek betreft dat niet kan worden geseponneerd en verzoeker als verdachte niet op de hoogte is van eventuele beslissingen ter zake. Het is de verwerende partij die hieromtrent inlichtingen dient in te winnen en zij kan haar verplichtingen ter zake niet op verzoeker afschuiven. Voorts wijst verzoeker er op dat de actualisering van deze klacht wezenlijk is in de beoordeling van de noodzaak tot verlenging van de voorlopige schorsing en deze beoordeling moest worden gevoerd en vermeld in de bestreden beslissing. De loutere vermelding dat een grondige analyse van de feiten werd gedaan en navraag werd gedaan bij de gerechtelijke overheden betreffende de procedures geïnitieerd door verzoeker, volstaat niet. Ook de klacht tegen verzoeker diende te worden geactualiseerd, temeer daar er wel degelijk een verband bestaat tussen de klacht van S.M. en de weerhouden verstoring van de goede werking van de dienst. Dat een tuchtprocedure werd opgestart op 15 juli 2015 doet aan het voorgaande geen afbreuk, gezien deze nog niet was ingesteld op het ogenblik van de schorsing. Volgens verzoeker is het merkwaardig dat de klacht van S.M., aanleiding van de schorsingsbeslissing, geen verband houdt met de feiten die hem worden verweten. Minstens in de loop van 2014 had de verwerende partij kennis van de feiten die de grondslag vormen van de beslissing tot schorsing, terwijl toen geen initiatief daartoe werd genomen zodat de klacht van S.M. wel degelijk een doorslaggevende rol heeft gespeeld bij het opleggen van de schorsing en de verlenging ervan.

Ten derde is er volgens verzoeker geen actualisering van de bedreiging van het dienstbelang gebeurd. Verzoeker voert aan dat hij in zijn verweer tegen de schorsingsbeslissing en in het verweer tegen het voornemen tot verlenging van de schorsing, steeds heeft doen gelden dat zijn behoud in het korps minstens tot 21 november 2014 het bewijs uitmaakt dat zijn aanwezigheid in het

korps niet strijdig is met het dienstbelang, hetgeen hij detaillieert. Hij heeft zich steeds op het standpunt gesteld dat er geen redenen zijn waarom zijn aanwezigheid strijdig zou zijn met het dienstbelang. Er kan hem dan ook niet worden verweten, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat hij op geen moment, enig argument of feit zou hebben aangebracht dat zou aantonen dat de relaties met zijn collega's zouden zijn hersteld. Ten onrechte leidt de verwerende partij uit bepaalde arresten van de Raad van State af dat verzoeker zelf ook ter zake de nodige initiatieven moet nemen. Verzoeker meent voorts dat hij aan deze voorwaarde heeft voldaan door met reden aan te voeren dat de relaties met zijn collega's nooit in het gedrang zijn geweest. Hij besluit dat op geen enkele wijze wordt gemotiveerd om welke reden de gekendheid van de feiten gedurende een bijzonder lange periode niet enkel aanleiding heeft kunnen geven tot schorsing, maar daarbij ook nog de verlenging van de schorsing niet in de weg staat. Alleszins zijn er volgens hem alternatieven voorhanden waarin hij kan worden geplaatst en is een voorlopige schorsing geenszins strikt noodzakelijk, hetgeen hij in zijn verweer had doen gelden en had ontwikkeld. Alleszins staat volgens verzoeker vast dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de vraag waarom het belang van de dienst zich nog steeds zou verzetten tegen zijn terugkeer. Het niet beantwoorden van de argumentatie van verzoeker maakt een schending uit van de zorgvuldigheidsverplichting en van de formelemotiveringsplicht. Zijn aanwezigheid in het korps werd als strijdig beschouwd met het belang van de dienst ingevolge het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015. Hoewel hij de bewijswaarde van dit verslag ernstig ter discussie stelde in zijn verweer tegen de schorsing, wordt de inhoud ervan niet geactualiseerd. Deze verplichting geldt volgens verzoeker des te meer gezien de inhoud van dit verslag ter discussie wordt gesteld door verzoeker, minstens kwam aan de verwerende partij de verplichting toe om de beoordeling door het Dircom+ te actualiseren. Volgens verzoeker diende een onderzoek te worden bevolen uit te voeren door een onafhankelijke instantie, waarna hij uiteenzet hoe bijvoorbeeld de verwerende partij had kunnen optreden. De verwerende partij had de gelegenheid de inhoud van dit verslag aan een nader onderzoek te onderwerpen, doch zij heeft manifest nagelaten dit te doen. Zelfs al wordt aanvaard dat het Dircom+ het aangewezen orgaan is om de overheid in

dezen advies te verlenen, had de verwerende partij de mogelijkheid een nieuw advies te verzoeken aan het Dircom+. Door dit onderzoek niet te doen en het onderzoek en de resultaten ervan niet in de bestreden beslissing te vermelden, staat volgens verzoeker een manifeste schending van de zorgvuldigheidsplicht en de formelemotiveringsplicht vast. Nog volgens verzoeker is het duidelijk dat de verwerende partij eigen, verdoken motieven had om geen nieuw onderzoek te voeren. De verschillende andersluidende verklaringen die de verwerende partij reeds heeft afgelegd aangaande de wijze waarop het Dircom+ werd bevraagd, tonen aan dat de motivering niet juist en pertinent is.

Ten vierde is er volgens verzoeker geen actualisering gebeurd ten aanzien van de noodzaak tot inhouding van 25% wedde. De motivering is exact dezelfde als de motivering opgenomen in de aanvankelijke schorsing. Het komt aan de verwerende partij toe de verlenging van deze inhouding te motiveren en de noodzaak van deze vermindering opnieuw te beoordelen in het raam van de voorgenomen verlenging. Enkel en alleen reeds de vaststelling dat verzoeker een bijkomende periode van vier maanden een vermindering van 25% van zijn wedde behoort te ondergaan, behoeft een bijkomend onderzoek en motivering. Verzoeker voegt eraan toe dat alleszins niet blijkt om welke reden de maximale inhouding van wedde noodzakelijk zou zijn. Hij had nochtans in zijn verweer dienaangaande argumenten aangevoerd.

In de memorie van wederantwoord repliceert verzoeker, in verband met het gebrek aan actualisering van de feitelijke gegevens, dat “de boodschappen van het Dircom+” geen feiten zijn, maar wel ongefundeerde meningen die verkondigd werden door een aantal leden van het Dircom+ en die verzoeker van in het begin formeel en met klem heeft betwist. Zelfs uit de verklaringen van de leden van het Dircom+ blijkt niet dat de strijdigheid met het dienstbelang met de vereiste zekerheid vaststaat. De lezing van het verslag noopte verwerende partij tot actualisering. Verzoeker stelt ook dat het gebrek aan objectivering van de verklaringen afgelegd in het Dircom+ niet steunt op rechtens aanvaardbare gronden. De bewering van één van de leden van het Dircom+ dat

verzoeker moeilijke werksituaties zou hebben veroorzaakt, blijken enkel uit twee ordemaatregelen waarvan één werd vernietigd door de Raad van State en dewelke allebei het voorwerp uitmaken van een lopend gerechtelijk onderzoek. Verzoeker kan ook bogen op uitsluitend positieve evaluaties. Indien er daadwerkelijk sprake zou zijn van moeilijke werksituaties moesten er functioneringsgesprekken zijn opgesteld, wat niet is gebeurd. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, legt zij naar het oordeel van verzoeker wel degelijk een verband tussen de klacht van S.M. en de bedreiging van het dienstbelang. Dat er op het ogenblik van de verlenging van de schorsing ook een tuchtprocedure werd aanhangig gemaakt is hieraan vreemd. De klacht van S.M. werd weerhouden als een mogelijke bedreiging van het dienstbelang zodat ook dit element diende te worden geactualiseerd. Het bestaan van een tuchtprocedure op zich werd niet weerhouden als zijnde een bedreiging voor het dienstbelang. De klacht van S.M. heeft niet enkel betrekking op het voldaan zijn van de eerste voorwaarde, doch werd ook weerhouden als zijnde van invloed op het dienstbelang. Voor zover voorts verzoeker zou zijn geschorst voor feiten in een periode die zich veel verder uitstrekt dan van voor november 2014, merkt hij op dat hij blijkbaar dus ook werd geschorst om redenen die op het ogenblik van deze schorsing nog niet gekend waren. Hiermee wordt volgens verzoeker bevestigd dat hij werd geschorst om hem te verhinderen van zijn rechten gebruik te maken. De overheid is aldus niet objectief en onpartijdig en hanteert motieven die geen uitstaans hebben met de vrijwaring van de goede werking van de dienst.

Wat het tweede argument betreft, repliceert verzoeker dat de verwerende partij niet verantwoordt waarom het tuchtdossier een refertenummer 2014 kreeg terwijl alle stukken dateren van 2015 en terwijl de schorsing wel een referte van het jaar 2015 draagt. Verzoeker is ervan overtuigd dat de referte er op wijst dat de tuchtprocedure reeds in 2014 werd opgestart, doch niet werd verdergezet en slechts werd hernomen na de klacht met burgerlijke partijstelling van S.M.

In verband met het gebrek aan actualisering van het dienstbelang, doet verzoeker nog het volgende gelden. Vooreerst slaagt de verwerende partij er niet in om het vaststaand en actuele karakter van de bedreiging van het dienstbelang te duiden. Er is immers slechts sprake van een mogelijke bedreiging. Verzoeker verwijt het de verwerende partij waar zij stelt dat het niet noodzakelijk was het Dircom+ een tweede maal te horen. Wat de persartikels betreft, merkt verzoeker op dat de laatste publicatie van 24 november 2014 dateert en dus geen effect meer kan sorteren bij verlenging van de schorsing acht maanden na de publicatie. Het gebrek aan concrete beoordeling van de evolutie van de gevolgen van de persberichten vormt een inbreuk op de verplichting tot zorgvuldige feitenvinding en de formele motiveringsverplichting. Vervolgens meent verzoeker dat hij niet gehouden kan worden zelf het bewijs te leveren dat zijn aanwezigheid verenigbaar is met het dienstbelang maar hij toont dit wel aan. Dienaangaande stelt hij dat de verwerende partij weinig consequent is in zijn standpuntname. Immers wat eerst nog een bevestiging uitmaakt van de reden tot schorsing, geldt verder niet meer als reden tot schorsing. Voorts zijn de alternatieven voor een schorsing naar het oordeel van verzoeker voorhanden maar werden zij niet onderzocht. Zij wijst er op dat de verwerende partij in de aanvankelijke schorsingsbeslissing zelf het verband legde tussen de klacht van S.M. en de bedreiging van het dienstbelang. De verwerende partij vergenoegt er zich nu mee te stellen dat het geenszins noodzakelijk was om navraag te doen bij de procureur des Konings of de onderzoeksrechter omtrent de klacht van S.M. waar zij stelt dat er nooit een link werd gelegd tussen de klacht van deze en het dienstbelang. Een actualisering van het dienstbelang, aan de hand van een objectief onderzoek, is naar het oordeel van verzoeker noodzakelijk. Waar het aanvankelijk nog zou gaan om een strijdigheid met het gehele korps, zou het slechts nog gaan om de strijdigheid met de dienst PROA. Volgens verzoeker zijn de feiten die bekend waren op 20 november 2014 exact dezelfde als de feiten die op 12 maart 2015 gekend konden zijn door de leden van het Dircom+. Nergens blijkt dat de leden van het Dircom+ van andere feiten in kennis zouden zijn gesteld en, zo dat al het geval zou zijn, zij hun mening hebben geventileerd op grond van vermeende nieuwe feiten. Dezelfde feiten zijn dus eerst aanleiding tot een interne verplaatsing,

terwijl deze later worden weerhouden als een strijdigheid binnen het gehele korps. Gezien aan verzoeker in de tussenliggende periode een dienstvrijstelling werd verleend, is deze wijziging in beoordeling niet objectief verklaarbaar. Voor zover de verwerende partij stelt dat de kans bijzonder klein is dat de in juni 2014 vacante functies nu nog vacant zijn, legt zij naar het oordeel van verzoeker zelf de vinger op de wonde. In het kader van de zorgvuldigheidsverplichting dient zij uiteraard te onderzoeken of deze alternatieve functies daadwerkelijk nog vacant zijn, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan. Vervolgens beweert verzoeker dat het verslag van het Dircom+ het enige stuk is van het door de overheid gevoerde onderzoek en het enige stuk waaruit de onverenigbaarheid met het dienstbelang blijkt. Met dit verslag kan volgens hem geen rekening worden gehouden. Bij een actualisering ervan, zou immers blijken dat de door de leden van het Dircom+ afgelegde verklaringen niet stroken met de werkelijkheid. Tot slot benadrukt verzoeker dat de verwerende partij bewust geen objectivering van het verslag van het Dircom+ heeft nagestreefd. Dat de korpschef gewoon het Dircom+ heeft bevestigd zonder dat hij het onderzoek zou hebben gevoerd, is een blote bewering van de verwerende partij die verzoeker niet kan overtuigen. Dat men in eerste instantie de tussenkomsten van de korpschef heeft trachten te verantwoorden, betekent dat het onderzoek door de korpschef als betrokken partij werd gevoerd. De tussenkomsten van de korpschef als betrokken partij zijn in alle mogelijke hypothesen van invloed op de verklaringen van zijn ondergeschikten. Verzoeker meent ook dat, zo werkelijk in opdracht van de burgemeester zou zijn gehandeld, de korpschef dit zonder meer zou hebben gemeld. Verzoeker stelt zich de vraag hoe de burgemeester kan voorhouden dat hij het Dircom+ heeft bevestigd nu hij niet op deze vergadering aanwezig was en in de loop van de tuchtprocedure geen enkel stuk werd bijgebracht waaruit zou blijken dat hij dergelijke opdracht gaf. Verzoeker is ervan overtuigd dat het een bevestiging betreft door de korpschef van zijn naaste medewerkers (én ondergeschikten) betreffende de mogelijkheden van verzoeker binnen de organisatie. Uit het verslag van het Dircom+ blijkt dus dat het onderzoek niet door de tuchtverheid maar wel door de hiërarchische overheid werd gevoerd. Dit kan niet worden aanvaard gezien de betrokkenheid van de korpschef en de

omstandigheid dat het enige onderzoek naar de onverenigbaarheid met de dienst bestaat in de bevraging van de leden van het Dircom+.

In verband met het gebrek aan actualisering van de noodzaak tot inhouding van 25% van de wedde, meent verzoeker dat de verwerende partij niet kan worden gevolgd in haar standpunt gezien zij voorbijgaat aan de jurisprudentiële voorwaarden van de draagwijdte van de actualisering. Dat de verwerende partij de redenen van de maximale inhouding zou hebben herbekeken blijkt noch uit de bestreden beslissing noch uit de stukken van het dossier.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog, wat het eerste argument betreft, dat de vermeende onverenigbaarheid met de dienst enkel blijkt uit het verslag Dircom+, daarbij verwijzend naar de stelling van de verwerende partij zelf in de memorie van antwoord dat indien één van de leidinggevendenden verzoeker op het ogenblik van de bevraging van het Dircom+ wel een functie had aangeboden, er waarschijnlijk niet tot schorsing zou zijn overgegaan omdat dan eventueel één van de wettelijke voorwaarden tot schorsing niet was voldaan. Volgens verzoeker is de actualisering van het verslag van het Dircom+ wel primordiaal, aangezien indien ook maar één lid zijn mening zou wijzigen, verzoeker tot de dienst zou worden toegelaten. Voorts verwijst verzoeker naar de memorie van antwoord waarin de verwerende partij zelf erkent dat zij het verslag van het Dircom+ niet aan nader onderzoek heeft onderworpen, zodat het gebrek aan actualisering niet duidelijker kan zijn. Aldus wordt, volgens verzoeker, in de bestreden beslissing een motivering opgenomen die niet met de werkelijkheid strookt. Voorts gaat verzoeker nogmaals uitvoerig in op het gebrek aan objectiviteit van het verslag van Dircom+, met verwijzing naar het schorsingsarrest nr. 237.002 van de Raad van State van 11 januari 2017 ten aanzien van de ontslagbeslissing van verzoeker, en naar het advies van de Tuchtraad.

Wat het tweede argument betreft, benadrukt verzoeker in zijn laatste memorie dat een daadwerkelijke actualisering van de klacht die de aanleiding is voor de schorsing, absoluut noodzakelijk was. Verzoeker is het

oneens met de stelling dat door het intussen opstarten van de tuchtprocedure er alleszins voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet. Ook al wordt in de bestreden beslissing ontkent dat er een link bestaat tussen de klacht van S.M. en het belang van de dienst, dient volgens verzoeker de ware beweegredenen van de verwerende partij te worden onderzocht, en blijkt dit verband wel uit de aanvankelijke schorsingsbeslissing waar wordt gesteld dat indien uit het onderzoek zou blijken dat de tenlasteleggingen worden bevestigd, dit de goede werking van het politiekorps bedreigt.

Wat het gebrek aan actualisering van de bedreiging van het dienstbelang betreft, benadrukt verzoeker in zijn laatste memorie dat met de dienstvrijstelling van 21 november 2014 de uitvoering van het vernietigingsarrest van de Raad van State van 4 november 2014 werd verhinderd, en dit bezwaarlijk tegen hem kan worden aangewend. Hij stelt dat hij tot 21 november 2014 zonder meer aan het werk was en er toen geen strijdigheid met het dienstbelang vaststond, zodat de vraag rijst welke nieuwe elementen zich hebben voorgedaan tussen 21 november 2014 en 2 april 2015 die de strijdigheid met het dienstbelang hebben kunnen doen ontstaan. Voorts stelt verzoeker vast dat in het auditorsverslag een advies ontbreekt omtrent het aangevoerde gebrek aan onderzoek naar alternatieven voor de schorsing. Ten slotte repliceert verzoeker nog uitvoerig op het auditorsverslag wat het gebrek aan objectivering van het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 betreft, en de noodzaak tot actualisering ervan.

Beoordeling

De schending van de artikelen 59 en 61 van de tuchtwet

6. Artikel 59 van de tuchtwet luidt:

“Onverminderd andere ordemaatregelen bepaald door de minister van Binnenlandse Zaken die onder meer ter gelegenheid van een tuchtprocedure kunnen getroffen worden, kan de burgemeester of, naar gelang van het geval, het politiecollege, het personeelslid van de lokale politie tegen wie een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld en wiens aanwezigheid bij de lokale politie onverenigbaar is met het belang van de dienst, bij

ordemaatregel voorlopig schorsen.
[...].”

Uit deze bepaling volgt dat voor het opleggen van een voorlopige schorsing bij ordemaatregel twee cumulatieve voorwaarden vervuld dienen te zijn, in het bijzonder moet in de eerste plaats een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek lopen of een strafvervolgning ingesteld zijn, en moet ten tweede de aanwezigheid van het betrokken personeelslid bij de lokale politie onverenigbaar zijn met het belang van de dienst.

Het eveneens geschonden geachte artikel 61 van dezelfde wet bepaalt:

“De voorlopige schorsing wordt uitgesproken voor ten hoogste vier maanden. De voorlopige schorsing mag worden verlengd door, naar gelang van het geval, de minister van Binnenlandse Zaken of de burgemeester of het politiecollege zonder dat haar duur een jaar mag overschrijden.
[...].”

Uit deze bepaling volgt dat, om na een eerste beslissing tot voorlopige schorsing die schorsing te verlengen, een nieuwe beslissing is vereist. In samenhang met het hiervoor aangehaalde artikel 59, kan hierbij enkel tot een verlenging van de lopende voorlopige schorsing worden besloten, indien bij deze verlenging nog steeds is voldaan aan beide in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet bepaalde cumulatieve voorwaarden.

Wat de tweede voorwaarde betreft, kan tot een verlenging van de voorlopige schorsing slechts worden beslist wanneer de bevoegde overheid rekening houdend met alle gegevens die op dat ogenblik beschikbaar zijn of die zij op grond van een eigen onderzoek kan verkrijgen, nog altijd kan stellen dat het dienstbelang vereist dat de politieambtenaar buiten de dienst blijft. De bevoegde overheid dient hiertoe, met de mogelijkheden waarover zij beschikt, een actuele beoordeling te maken van de feiten en van de invloed daarvan op de aanwezigheid van betrokkene binnen de dienst.

Uit wat voorafgaat volgt dat, anders dan wat verzoeker betoogt, de voormelde plicht tot actualisatie op zich niet vereist dat het gehele dossier moet worden geactualiseerd, noch dat er zich nieuwe feiten moeten hebben voorgedaan.

7. Het komt aan de bevoegde overheid toe te oordelen of de voorlopige schorsing dient te worden verlengd. Zij beschikt ter zake over een discretionaire bevoegdheid. Het komt aan de Raad van State in het raam van zijn wettigheidscontrole niet toe om zelf deze beoordeling te maken. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan overeenkomstig de voormelde bepalingen en binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

8. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing (*supra*, punt 3.5.) blijkt dat de verwerende partij inmiddels, na de aanvankelijke schorsingsbeslissing, “een grondige analyse [heeft] gemaakt van het advies van de leden van het Dircom+, van [verzoekers] positie binnen het politiekorps en van de verschillende door [verzoeker] geïnitieerde procedures, waarbij onder meer de stad Antwerpen is betrokken”. De verwerende partij blijkt zich tevens nader te hebben geïnformeerd bij de procureur des Konings en bij de arbeidsauditeur door hen te bevragen over de door verzoeker ingediende klachten en door vervolgens ook inzage, kopie en gebruik van de gerechtelijke stukken te vragen. De verwerende partij stelt vast dat verzoeker “oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zowel [zijn] recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure als van [zijn] recht om [zijn] verhaal in de media aanhangig te maken”, wat tot gevolg heeft dat “het imago van het politiekorps wordt geschaad en de goede werking van het politiekorps wordt gedestabiliseerd”. De verwerende partij vervolgt dat het “duidelijk [is] dat deze situatie niet kan blijven duren en een definitieve oplossing nodig is, zeker om de rust binnen het korps terug te brengen”, reden waarom zij op 15 juli 2015 een inleidend verslag heeft opgesteld met het oog op het opleggen van de zware tuchtstraf “ontslag van ambtswege”. Nog luidens de formele motivering van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij na het nemen van de eerste

beslissing van 2 april 2015 onmiddellijk bijkomende stappen gezet om na te gaan of één van de voormelde elementen en feiten inmiddels aan herziening toe waren, waarna een opgave volgt van de informatie die aan de verwerende partij sinds 2 april 2015 werd meegedeeld.

Aldus heeft de verwerende partij voldoende inspanningen geleverd om alle gegevens te verwerven die op het ogenblik beschikbaar zijn of die zij op grond van een eigen onderzoek kan verkrijgen, om op grond van deze gegevens af te wegen of een verdere voorlopige schorsing van verzoeker noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren.

De argumenten en feitelijke beschouwingen die verzoeker ter zake aangeeft, geven weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij onvoldoende inspanningen heeft geleverd om zicht te krijgen op de feitelijke gegevens zoals die inmiddels zijn geëvolueerd.

9. Verzoeker voert in het bijzonder aan dat de gevolgen van de klacht met burgerlijke partijstelling door S.M., niet werden geactualiseerd.

In de mate dat deze kritiek de eerste voorwaarde vervat in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet betreft, volstaat de vaststelling dat in het raam van een verlenging van een voorlopige schorsing - nog steeds - “een tuchtprocedure of een opsporingsonderzoek loopt of een strafvervolgning werd ingesteld” tegen verzoeker. Te dezen betwist verzoeker niet dat op het ogenblik van de beslissing over de verlenging, effectief nog steeds (minstens) een (gerechtelijk) onderzoek loopt tegen hem. Dit volstaat en de verwerende partij was niet verplicht om ter verificatie daarvan zich bij de procureur des Konings te informeren betreffende de stand van dit onderzoek

In de mate dat verzoeker aanvoert dat de verwerende partij eveneens diende te informeren naar de stand van de strafklacht in het raam van het

onderzoek naar het voldaan zijn van de tweede voorwaarde, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat door de verwerende partij “nooit enige link [werd] gelegd tussen deze klacht [...] enerzijds en de onverenigbaarheid tussen [verzoekers] aanwezigheid en het belang van het korps anderzijds”. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk, met name dat de omstandigheid dat de korpschef lastens verzoeker een strafklacht heeft ingesteld, op zich in aanmerking zou zijn genomen om te besluiten tot de (on)verenigbaarheid van verzoekers aanwezigheid met het belang van de dienst. De omstandigheid dat (onder meer) de feiten die het voorwerp uitmaken van die strafklacht wel in aanmerking worden genomen om te besluiten tot het vervuld zijn van de tweede voorwaarde vervat in artikel 59, eerste lid, van de tuchtwet en aldus tot de voorlopige schorsing, doet daar geen afbreuk aan.

10. In de mate dat verzoeker voorts doet gelden dat er geen actualisering is gebeurd van de beoordeling van de impact van de feiten op verzoekers aanwezigheid binnen de dienst, blijkt uit de hoger aangehaalde formele motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk concreet heeft onderzocht waarom in het licht van het tijdsverloop, de feiten of redenen van de aanvankelijke schorsing nog steeds noodzaken om verzoeker buiten de dienst te houden. De verwerende partij vervolgt in de bestreden beslissing dat zij geen enkele informatie heeft verkregen waaruit zou blijken dat één van de feiten waarop zij zich in de eerste beslissing heeft gesteund zou gewijzigd zijn: er zijn nog steeds tal van (straf)klachten hangende die op verzoek van verzoeker zijn gestart en nog geen enkele ervan heeft geleid tot een daadwerkelijke vervolging van de betrokken persoon, en geen van de leden van het Dircom+ heeft laten weten dat hij/zij wel een plaats voor verzoeker had of dat hun vertrouwen in verzoeker zou zijn hersteld. Voorts wordt in de bestreden beslissing erop gewezen dat verzoeker zelf in tussentijd op geen enkel moment enig argument of feit heeft aangebracht dat zou aantonen dat zijn aanwezigheid in het korps het belang van het korps niet schaadt.

De verwerende partij heeft aldus afgewogen of de feitelijke gegevens haar nog wel toelaten te besluiten dat een verdere voorlopige schorsing toch nog noodzakelijk is om de goede werking van de dienst te verzekeren. Door op grond van deze vaststellingen en beoordeling te oordelen dat voldaan is aan de tweede voorwaarde, blijkt niet dat de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid ter zake te buiten is gegaan. De door verzoeker aangegeven argumenten en feitelijke beschouwingen, zoals dat zijn behoud in het korps tot 21 november 2014 het tegendeel bewijst en dat er alternatieven zouden zijn, alsook de door verzoeker gemaakte suggesties hoe volgens hem deze actuele beoordeling diende te gebeuren, bijvoorbeeld door de beoordeling door het Dircom+ te actualiseren, een onderzoek te bevelen door een onafhankelijke instantie, bepaalde leden van het Dircom+ afzonderlijk te bevragen en het verslag van het Dircom+ aan een nader onderzoek te onderwerpen, door verzoekers personeelsdossier op te vragen, enzovoort, geven weliswaar blijk van een eigen feitelijke beoordeling ter zake, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bevoegde overheid door het verrichten van de actuele beoordeling als gedaan in de bestreden beslissing, de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid te buiten zou zijn gegaan. Evenmin doet verzoekers kritiek dat de bestreden beslissing stelt dat hij zelf geen argumenten of feiten heeft aangebracht, afbreuk aan het voorgaande nu uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij haar plicht tot actualisering niet heeft miskend. In de mate verzoeker verwijst naar verschillende passages uit de memorie van antwoord van de verwerende partij om kracht bij te zetten bij zijn argumentatie dat het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 het enige stuk zou zijn waaruit de vermeende onverenigbaarheid met de dienst blijkt, alsook dat de verwerende partij dit verslag niet nader zou hebben onderzocht en verdoken motieven had om dit niet te doen, wordt vastgesteld dat de Raad van State enkel een beoordeling kan maken op grond van de formele motieven van de bestreden beslissing, en niet op grond van andere motieven die, naar verzoekers standpunt, zouden blijken uit tegenstrijdige verklaringen van de verwerende partij in de memorie van antwoord. In de mate verzoekers kritiek terug te voeren is op de initiële beslissing tot voorlopige schorsing van verzoeker van 2 april 2015 - zoals dat zich sedert 21 november 2014

geen nieuwe feiten zouden hebben voorgedaan, dat het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 het enige stuk zou zijn waaruit de vermeende onverenigbaarheid met de dienst blijkt en dat er geen onderzoek is gevoerd naar alternatieven voor de schorsing - wordt verwezen naar de beoordeling van het eerste en het vierde middel in het arrest nr. 241.628 van heden waarbij het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing van 2 april 2015 wordt verworpen.

11. In de mate dat tot slot verzoeker betoogt dat er geen actualisering is gebeurd ten aanzien van de noodzaak tot inhouding van 25% wedde, past het artikel 64 van de tuchtwet in herinnering te brengen. Deze bepaling luidt:

“De overheid die de voorlopige schorsing uitspreekt, kan beslissen dat die schorsing een inhouding van wedde omvat. De inhouding van wedde mag ten hoogste vijftientig percent van de brutowedde bedragen. De overheid waarborgt aan de betrokkene een nettowedde gelijk aan het bedrag van het bestaansminimum zoals dat wordt vastgesteld krachtens de wet van 7 augustus 1974 tot instelling van het recht op een bestaansminimum. In geval van deeltijdse prestaties wordt dat bedrag evenredig met de omvang van de prestaties beperkt.”

Deze bepaling verleent aan het bevoegde bestuur de bevoegdheid om aan een maatregel van voorlopige schorsing de bijkomende maatregel van inhouding van wedde te koppelen. Het bestuur beschikt daarbij over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, zowel op het stuk van de opportuniteit om deze bijkomende maatregel op te leggen, als op het vlak van de grootteorde ervan, met dien verstande dat de inhouding de in artikel 64 van de tuchtwet bepaalde grenzen niet mag overschrijden.

Het komt aan de Raad van State binnen het raam van zijn wettigheidsstoezicht niet toe om zelf een beoordeling te maken van de opportuniteit van de inhouding, noch van de grootteorde ervan. De Raad van State is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de bevoegde overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing motiveert waarom een inhouding van de wedde met 25% nog steeds gehandhaafd blijft. De enkele omstandigheid dat die “exact dezelfde [is] als de motivering opgenomen in de initiële schorsing”, maakt die daarom niet onwettig. Voorts vereisen de door verzoeker geschonden geachte bepalingen en beginselen niet dat de enkele vaststelling dat verzoeker een bijkomende periode van vier maanden een vermindering van 25% van zijn wedde behoort te ondergaan, een bijkomend onderzoek en motivering behoeft, noch noodzaken ze de verwerende partij “de inhouding van wedde te actualiseren en aan een grondiger onderzoek te onderwerpen”.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

12. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige feitenvinding dient te steunen zodat het op grond van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verwerende partij bij de verlenging van de voorlopige schorsing geen passieve houding heeft aangenomen ten aanzien van de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van de dienst en dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij bij die beoordeling is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens. Aldus staat evenmin vast dat de verwerende partij hierbij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

Schending van de formelemotiveringsplicht

13. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

14. De bestreden beslissing steunt op de hiervoor onder punt 3.4. weergegeven motieven. Hieruit blijkt op afdoende wijze de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van de dienst alsook waarom, naar het oordeel van de verwerende partij, verzoeker nog verder voorlopig geschorst dient te blijven in het belang van de dienst. Dit volstaat in het licht van de formelemotiveringsplicht. Voorts gaat de formelemotiveringsplicht te dezen niet zover dat ze de verwerende partij ertoe zou verplichten de uitgedrukte motieven ter zake nog nader te expliciteren. De enkele omstandigheid dat verzoeker zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig.

Waar verzoeker ook doet gelden dat op zijn argumenten niet geheel wordt geantwoord, houdt - anders dan verzoeker voorhoudt - de formele motivering niet in dat de verwerende partij ertoe verplicht is uitdrukkelijk te antwoorden op alle door hem in zijn verweerschrift ten aanzien van het voorstel tot verlenging van de schorsing verwoorde argumenten. Het volstaat dat impliciet of expliciet blijkt dat de argumentatie van verzoeker daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Te dezen beperkt verzoeker zich wat deze kritiek betreft tot een blote bewering, zonder *in concreto* nader toe te lichten of uit te werken waarom uit de bestreden beslissing niet (minstens impliciet) kan worden afgeleid waarom zijn argumenten in het algemeen niet werden aanvaard, derwijze dat hierdoor de formelemotiveringsplicht zou zijn miskend.

Conclusie

15. Het eerste middel is niet gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Verzoeker voert de schending aan van artikel 13 van de grondwet, van artikel 6 van het EVRM en van artikel 14 van het BUPO.

In essentie stelt hij dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat voor het eerst in aanmerking wordt genomen het feit dat hij meerdere procedures heeft ingesteld tegen de stad Antwerpen. Terzijde gelaten dat dit niet was opgenomen in de aanvankelijke schorsingsbeslissing en dat hieruit een verdoken reden blijkt om hem te schorsen, zet verzoeker uiteen dat op grond van de geschonden geachte bepalingen, het instellen van procedures hem niet kan worden verweten. De bestreden beslissing beoogt de uitoefening van het door de geschonden geachte bepalingen beschermde recht op toegang tot de rechter - dat ook geldt voor de ambtenaar - te verhinderen. Dit blijkt volgens verzoeker uit de omstandigheid dat de bestreden beslissing zelf uitdrukkelijk stelt dat met de schorsing en de verlenging ervan dient te worden verhinderd dat verzoeker nog verdere initiatieven zou nemen, hetgeen niet mag worden beoogd. Verzoeker licht voorts toe dat de uitoefening van zijn grondrechten niet absoluut is en een beperking vindt in rechtsmisbruik, maar dat het instellen van rechtsvorderingen evident geen rechtsmisbruik uitmaakt. De omstandigheid dat meerdere procedures worden ingeleid, kan niet aan verzoeker worden verweten en is een gevolg van de aanhoudende onwettelijkheid in de handelingen die ten aanzien van verzoeker worden gesteld. Het instellen van procedures tegen de stad Antwerpen en tegen leden van het politiekorps kan geenszins aan verzoeker worden verweten, maakt dus geen deontologische tekortkoming uit en kan ook geen grond zijn tot voorlopige schorsing. Daarbij kan niet worden ingezien hoe het instellen van

procedures tegen de stad Antwerpen relateert aan het dienstbelang en waarom dit het zou noodzaken verzoeker verlengd uit de dienst te houden. Verzoeker besluit dat door de verlenging van de schorsing op te leggen omwille van het instellen van procedures en daarbij tot doel te stellen te verhinderen dat verzoeker nog bijkomende initiatieven zou ontwikkelen, hij tuchtrechtelijk wordt gevisieerd omwille van de uitoefening van zijn grondwettelijke rechten. Voorts houdt verzoeker nog voor dat zonder dit verwijt van het instellen van procedures tegen de stad Antwerpen, er geen enkel element meer overblijft op grond waarvan tot schorsing van verzoeker kon worden overgegaan. Immers de diverse persartikelen en de opname van gesprekken van collega's betreffen oude feiten die voordien geen aanleiding hebben gegeven tot een initiatief, en het verslag van het Dircom+ is naar verzoekers standpunt niet objectief. Gezien de inhoud van het tussentijds verslag van de algemene inspectie van de Federale Politie en de Lokale Politie (hierna: de AIG) betreffende het tuchtrechtelijk vooronderzoek lastens P.C. en S.M., waarvan de verwerende partij in kennis is gesteld sedert eind april 2014, rijst de vraag of de verwerende partij nog in redelijkheid kan stellen dat er sprake is van een oneigenlijk gebruik van procedures.

In zijn memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker dat hij na de kennisname van de opname van gesprekken en van de persartikelen behouden bleef in de dienst. Hij ontkent met klem dat hij moeilijke werksituaties heeft gecreëerd en verwijst daarbij naar zijn positieve evaluaties en het gebrek aan functioneringsgesprekken. Voorts verwijst hij naar de gerechtelijke onderzoeken die nog steeds lopende zijn. De enige klachten die, zonder enig onderzoek, ongegrond zijn verklaard, zijn de klachten neergelegd in handen van de arbeidsauditeur. Per e-mail van 25 januari 2016 heeft de hogere tuchtoverheid aan de tuchtraad gemeld dat er een onderzoek wordt gevoerd door de Hoge Raad voor de Justitie betreffende onder meer de klacht in handen van de arbeidsauditeur. De verwerende partij is voor verzoeker in het geheel niet overtuigend in haar standpunt dat al de acties van verzoeker zorgen voor een destabilisatie van het politiekorps. Verzoeker ziet ook niet in hoe twee persartikelen imagoschade kunnen hebben veroorzaakt aan het politiekorps in zijn geheel, gezien de personen

tegen wie klachten werden neergelegd bezwaarlijk met het korps kunnen vereenzelvigd worden. Een eventuele imagoschade ten gevolge van de persartikelen is overigens van voorbijgaande aard. Verzoeker meent dan ook dat de verlenging van de schorsing wel degelijk enkel kan zijn ingegeven door het instellen van procedures, gezien alle andere aangehaalde redenen reeds geruime tijd gekend zijn. Voor verzoeker staat het vast dat hij hiermee geschaad wordt in zijn grondwettelijk recht van toegang tot de rechter. Op de stelling van de verwerende partij in haar memorie van antwoord als zou de wijze van procesvoeren door verzoeker tergend en beledigend zijn, repliceert verzoeker dat de verwerende partij er niet in slaagt haar standpunt eenduidig naar voren te brengen en op een behoorlijke wijze te motiveren. Bovendien stelt de verwerende partij zich daarmee, naar verzoekers standpunt, in de plaats van de rechterlijke macht die uitsluitend bevoegd is om te oordelen over het al dan niet tergend en roekeloos karakter van een geding, zodat zij haar bevoegdheid overschrijdt. Voor zover de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat er sprake is van oneigenlijk gebruik van de mogelijkheid tot het neerleggen van strafklachten, merkt verzoeker op dat dit verwijt niet is opgenomen in de bestreden beslissing.

In zijn laatste memorie verwijst verzoeker naar het advies van de tuchtraad en het deskundigenverslag van de AIG, blijkens dewelke niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij procedures voert voor de Raad van State. Voorts herhaalt hij dat het dossier werd aangedikt met feiten die aanvankelijk niet als draagkrachtig werden beschouwd.

Beoordeling

17. Verzoeker richt zijn kritiek op één zinssnede in de bestreden beslissing in het bijzonder, namelijk “de niet aflatende stroom van procedures tegen de stad Antwerpen”, die zou noodzaken verzoeker buiten dienst te houden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker dit element uit zijn volledige context haalt.

Zoals uit de beoordeling van het eerste middel blijkt, is de verwerende partij de grenzen van een redelijke uitoefening van haar beoordelingsvrijheid ter zake niet te buiten gegaan door op grond van de gemaakte vaststellingen en beoordeling te besluiten dat voldaan is aan de tweede voorwaarde van artikel 59 van de tuchtwet. Daaruit blijkt ook dat in de bestreden beslissing niet uitsluitend wordt verwezen naar de door verzoeker ingestelde procedures tegen de stad Antwerpen, maar ook naar de diverse klachten tegen individuele leden van het politiekorps, zowel bij het parket, als bij de arbeidsauditeur en het Vast Comité P, en vervolgens naar de vele persartikelen waarin verzoeker het korps in een slecht daglicht stelde, naar de opname van gesprekken met collega's buiten hun medeweten om en naar de bevraging van het Dircom+. Het is omwille van al deze voornoemde elementen dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat verzoeker een oneigenlijk gebruik heeft gemaakt van zowel zijn recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure als van zijn recht om zijn verhaal in de media aanhangig te maken en dat de wijze waarop hij van deze rechten misbruik heeft gemaakt tot gevolg heeft dat het imago van het politiekorps wordt geschaad en de goede werking van het politiekorps wordt gedestabiliseerd. De feitelijke context die de verwerende partij heeft beoordeeld, is derhalve niet het enkele feit van het instellen van gerechtelijke procedures tegen de stad Antwerpen.

Verzoeker gaat er derhalve verkeerd van uit dat hem aldus het recht op toegang tot de rechter wordt ontzegd nu ter beoordeling van de noodzaak van de verlenging van de aanvankelijke voorlopige schorsing, niet voorligt het gebruik door verzoeker van het recht om gerechtelijke procedures in te stellen, maar wel het instellen van talrijke procedures en tegen verschillende personen ingediende klachten, waarvan er blijkbaar reeds zonder gevolg werden afgesloten, hetgeen door de verwerende partij wordt beschouwd als een "oneigenlijk gebruik" van het recht tot het instellen van een gerechtelijke procedure, en dit in samenhang met de voornoemde elementen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan. In de mate dat verzoeker voorts aanvoert dat het instellen van procedures geen deontologische tekortkoming is, wordt vastgesteld dat het voorwerp van de bestreden beslissing is,

het beogen de goede werking van de dienst te verzekeren, zodat de vraag of dit gedrag een tuchtvergrijp uitmaakt, niet moet worden beantwoord.

18. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

19. Verzoeker voert de schending aan van het onpartijdigheidsbeginsel, “gezien, zoals onder het tweede middel werd uiteengezet”, de verwerende partij de bestreden beslissing mede grondt op de beweerde “niet aflatende stroom van procedures tegen de stad Antwerpen”. Volgens verzoeker wordt de voorlopige schorsing verlengd mede omdat hij procedures instelt tegen de stad Antwerpen. De belangen van de stad Antwerpen die zowel rechter als partij is, zijn te dezen vertegenwoordigd door de burgemeester. Verzoeker betoogt dat het onpartijdigheidsbeginsel weliswaar de uitoefening van de tuchtbevoegdheid niet onmogelijk mag maken, doch hij ziet niet in welke delegatie van bevoegdheden de partijdigheid zou hebben doen ophouden. Te dezen staat volgens verzoeker evenwel vast “dat de uitoefening van de tuchtbevoegdheid wel degelijk mogelijk is, met name wanneer de [verwerende partij] zich zou hebben onthouden de procedures tegen de stad Antwerpen als tuchtfeit in te roepen opzichtens verweerder”. Een andere manier om tegemoet te komen aan de eis van onpartijdigheid had er kunnen in bestaan het onderzoek in het kader van de verlenging van de schorsing toe te vertrouwen aan een externe instantie. Verzoeker wijst te dezen op de mogelijkheid om dit toe te vertrouwen aan de AIG, waarbij hij verwijst naar artikel 27 van de tuchtwet. De delegatie van de onderzoeksbevoegdheid aan de AIG zou een objectief element hebben toegevoegd aan het dossier, terwijl de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te dezen wordt versterkt door de aanverwantschap van de verwerende partij met één van de leden van het Dircom+. Verzoeker benadrukt ten slotte dat het instellen van procedures tegen de stad Antwerpen (waarvan de laatste werd ingesteld op

20 november 2014) niet werd vermeld als reden voor de oorspronkelijke voorlopige schorsing en evenmin in de oproeping tot verlenging van de voorlopige schorsing.

In haar memorie van wederantwoord repliceert verzoeker dat de procedures tegen de stad Antwerpen wel degelijk als grond voor de verlenging van de schorsing werden gebruikt. Dat de verwerende partij hier later op terugkomt, doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing waaruit een schending van het onpartijdigheidsbeginsel moet worden afgeleid. Voorts repliceert verzoeker dat het onderzoek naar de onverenigbaarheid met de dienst uitsluitend blijkt uit het verslag van het Dircom+, en dit onderzoek zich beperkt tot de bevraging van het Dircom+ door de korpschef. De verwerende partij toont volgens verzoeker niet aan dat de strijdigheid met het dienstbelang op een andere wijze is komen vast te staan.

In zijn laatste memorie erkent verzoeker dat de delegatie van de onderzoeksbevoegdheid aan de AIG niet kan verhinderen dat de verwerende partij de beslissing dient te nemen, maar hij betoogt dat zij dan rekening zou dienen te houden met een objectief gevoerd onderzoek. Voorts is het volgens verzoeker voor de hand liggend dat de verwerende partij, die betrokken is bij de door verzoeker ingestelde procedures, oordeelt dat deze procedures een oneigenlijk gebruik uitmaken.

Beoordeling

20. Het onpartijdigheidsbeginsel, voor zover van toepassing op organen van het actief bestuur, waarborgt zowel de persoonlijke onpartijdigheid van de personeelsleden en de leden van bestuurlijke organen die mede een beslissing nemen, als de structurele onpartijdigheid van die personeelsleden en bestuurlijke organen op het vlak van de organisatie van deze organen, het verloop van de procedure en het tot stand komen van hun beslissingen.

21. In zoverre in het middel wordt aangevoerd dat de stad Antwerpen, te dezen vertegenwoordigd door de burgemeester, zowel rechter is als partij op grond van het feit dat de stad Antwerpen de statutaire werkgever is van verzoeker namens wiens belangen de burgemeester als tuchtoverheid optreedt, gaat het in de eerste plaats om de functionele of structurele onpartijdigheid van de burgemeester. De onpartijdigheid van de burgemeester dient alzo vanuit een objectief oogpunt te worden beoordeeld.

Om de schending van de structurele onpartijdigheid van een bestuursorgaan aannemelijk te maken, volstaat geen louter subjectieve indruk van partijdigheid, maar moet die schending objectief gerechtvaardigd kunnen worden, rekening houdend met de concrete, feitelijke elementen van de zaak. Uit de beoordeling van het tweede middel blijkt dat de feitelijke context die de verwerende partij in aanmerking heeft genomen, niet het enkele feit betreft van het instellen door verzoeker van gerechtelijke procedures tegen de stad Antwerpen. Door alsdan louter te stellen dat de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te dezen “voor de hand liggend is” omwille van het enkele feit dat de bevoegde tuchtoverheid te dezen ook de hoedanigheid heeft van orgaan van de bestuurlijke overheid tegen wie verzoeker procedures heeft ingesteld, brengt verzoeker geen bijkomende en specifieke objectieve gegevens aan die aannemelijk maken dat de burgemeester van de stad Antwerpen, omwille van dit aan verzoeker mede verweten feit, niet meer onpartijdig zou kunnen oordelen.

Verzoeker maakt geen schending van het onpartijdigheidsbeginsel aannemelijk. De verwijzing door verzoeker, als alternatief om de schending van het onpartijdigheidsbeginsel te vermijden, naar de volgens hem bestaande mogelijkheid om op grond van artikel 27 van de tuchtwet het onderzoek toe te vertrouwen aan de AIG, doet bijgevolg niet ter zake.

22. In zoverre in dit middel eveneens de schending van het onpartijdigheidsbeginsel wordt aangevoerd “gezien de kritiek van verzoeker op het verslag Dircom+”, en tevens “het aanverwantschap van de verwerende partij met

één van de leden van het Dircom+”, voert verzoeker de subjectieve partijdigheid van (het verslag van) het Dircom+ van 12 maart 2015 aan waarop de bestreden beslissing, naar verzoekers standpunt, uitsluitend is gesteund, alsook de subjectieve partijdigheid van de burgemeester van de stad Antwerpen.

In het arrest nr. 241.628 van heden waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring tegen de eerste schorsingsbeslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 2 april 2015, is de Raad van State tot de vaststelling gekomen dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek en niet enkel op grond van het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst in het volledige politiekorps. De thans bestreden beslissing stelt vast dat de feitelijke elementen vervat in het dossier, waaruit blijkt dat verzoekers aanwezigheid nog steeds onverenigbaar is met het belang van de dienst, niet gewijzigd zijn. De argumentatie van verzoeker ten aanzien van het, naar verzoekers standpunt, gebrek aan objectiviteit en onpartijdigheid van de leden van het Dircom+ tijdens de vergadering van 12 maart 2015, alsook van de burgemeester van de stad Antwerpen omwille van zijn verwantschap met een van de leden van het Dircom+, kan niet tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing leiden en behoeft bijgevolg geen verdere beoordeling.

23. Het middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

24. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting onder het derde middel en acht om die reden ook het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Indien al zou kunnen worden aangenomen dat het verslag van het Dircom+ als bewijs ten aanzien van de schorsing zou kunnen worden

gehanteerd, dan kan het naar het oordeel van verzoeker alleszins niet worden aangewend aangaande de verlenging van de schorsing. Een redelijke overheid zou de leden van het Dircom+ hebben geconfronteerd met het verweer van verzoeker en de door hem voorgebrachte bewijsstukken en zou een onderzoek hebben bevolen door een externe en neutrale instantie naar de feiten die hem worden verweten. De aanverwantschap met één van de leden van het Dircom+ heeft mogelijk (of beter: wellicht) het redelijk handelen van de overheid verhinderd.

In zijn memorie van antwoord stelt verzoeker nog dat de verwerende partij afwijkt van het RIM van de lokale politie Antwerpen, meer bepaald het horen van het personeelslid door een adviseur HRM en het advies van het HR-comité in geval van een interne herplaatsing. De ruime en uiteenlopende samenstelling van het HR-comité houdt bijzondere garanties in voor een neutrale inbreng, wat niet is nagekomen bij het nemen van de ordemaatregel van 25 januari 2013. De verwerende partij heeft in het kader van een kort gedingprocedure het standpunt ingenomen dat een advies van het HR-comité zal worden gevraagd waarmee wel degelijk rekening zal worden gehouden. Artikel 22 van het RIM en artikel 59 van de tuchtwet hebben volgens verzoeker dezelfde finaliteit, met name de vrijwaring van de goede werking van de dienst. Zonder objectief aanwijsbare redenen werd beroep gedaan op de tussenkomst van het Dircom+ terwijl het HR-comité het hiertoe aangewezen orgaan is. Het HR-comité biedt door haar samenstelling waarborgen voor het personeelslid én de vergaderingen ervan worden niet bijgewoond door de korpschef in persoon. Uit het voorgaande volgt dat het niet de normale gang van zaken is dat een beroep wordt gedaan op het Dircom+ en dat de overheid wel degelijk is afgeweken van het normale beslissingspatroon door een beroep te doen op een ander dan het hiertoe bevoegde orgaan aangaande personeelsdossiers.

In zijn laatste memorie betoogt verzoeker nog dat hij wel degelijk heeft aangetoond dat de verwerende partij onredelijk heeft gehandeld, omdat een andere overheid, geplaatst in dezelfde omstandigheden, geen passieve houding zou hebben aangenomen, de gecontesteerde feitelijke gegevens zou

hebben onderzocht, de leden van het Dircom+ zou hebben geconfronteerd met het verweer van verzoeker en bijgebrachte stukken, en een onderzoek zou hebben bevolen door een externe instantie. Verzoeker weerlegt ten slotte dat zijn argumentatie dat niet het Dircom+ maar wel het HR-comité het meest aangewezen orgaan was om advies terzake te geven, een nieuw middel zou uitmaken, verwijzend naar wat hij reeds in zijn verzoekschrift had uiteengezet onder de feiten en onder het vijfde middel.

Beoordeling

25. Een schending van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordeling - of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen.

Het komt de Raad van State niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de bevoegde administratieve overheid. Hij is in de uitoefening van zijn wettigheidstoezicht enkel bevoegd om, desgevraagd, na te gaan of de administratieve overheid op grond van de juiste en correct beoordeelde feitelijke gegevens, in redelijkheid tot de bestreden beslissing is kunnen komen.

26. De vraag of het redelijkheidsbeginsel is geschonden, komt derhalve pas aan de orde wanneer vaststaat dat de bestreden beslissing op zorgvuldige wijze tot stand gekomen is en op deugdelijke motieven steunt. Blijkens de beoordeling van het eerste middel heeft de verwerende partij bij de verlenging van de voorlopige schorsing geen passieve houding aangenomen ten aanzien van de actuele beoordeling van de impact van de feiten op de werking van

de dienst en is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij bij die beoordeling is uitgegaan van onjuiste of onvolledige feitelijke gegevens, noch dat zij hierbij niet zorgvuldig zou hebben gehandeld.

De omstandigheid dat de verwerende partij de leden van het Dircom+ niet heeft geconfronteerd met verzoekers verweer en bijgebrachte stukken, maakt haar beslissing niet onredelijk, aangezien, zoals hoger beoordeeld, de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek en niet enkel op grond van het verslag van het Dircom+ van 12 maart 2015 tot het besluit is gekomen dat verzoekers aanwezigheid onverenigbaar is met het belang van de dienst in het volledige politiekorps.

Ook het enkele gegeven dat de verwerende partij geen onderzoek heeft bevolen door een externe instantie, maakt daarom deze beslissing evenmin onredelijk.

27. In zoverre verzoeker eerst in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie aanvoert dat niet het Dircom+ maar het HR-comité had moeten worden bevraagd omtrent de mogelijkheden om hem tewerk te stellen, toont hij niet aan dat hij dit argument niet reeds in zijn verzoekschrift had kunnen ontwikkelen. Aldus geeft verzoeker op laattijdige en niet ontvankelijke wijze een nieuwe grondslag aan het vierde middel, die niet tot nietigverklaring kan leiden. De omstandigheid dat deze argumentatie ook werd ontwikkeld onder het vijfde middel, geput uit machtsafwending, doet daar geen afbreuk aan.

28. Het vierde middel is niet gegrond.

E. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

29. Verzoeker voert in het middel machtsafwending aan, hetgeen hij omstandig uiteenzet en detailleert.

Samengevat voert verzoeker aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat niet de vrijwaring van het dienstbelang wordt nagestreefd, doch wel het verhinderen dat verzoeker zijn rechtsherstel benaarstigt, minstens door hem in zijn financiële middelen te treffen. Het doel van de bestreden beslissing ligt “in het monddood maken van [verzoeker], ook ten aanzien van de stad Antwerpen, die aldus te dezen zowel rechter als partij is en door de schorsing wenst te verhinderen dat verzoeker nog initiatieven tegen haar onderneemt”. Verzoeker veronderstelt dat verwerende partij en S.M., de korpschef, hun initiatieven op elkaar afstemmen. Verzoeker meent hiervoor voldoende bewijzen te kunnen voorbrengen, minstens met elkaar overeenstemmende aanwijzingen, die hij uitgebreid uiteenzet in zijn verzoekschrift. Voorts stelt verzoeker nog dat niet objectief kan worden verklaard waarom het Dircom+ werd gevat om advies te verlenen in een personeelsdossier waarvoor het HR-comité het orgaan is dat specifiek met deze bevoegdheid werd belast, en waarbij verzoeker nog op 21 januari 2015 door een adviseur HRM werd gehoord in het kader van de toepassing van artikel 22 van het RIM.

In zijn memorie van wederantwoord stelt verzoeker nog dat de tweede verlenging van de aanvankelijke schorsingsbeslissing louter is ingegeven door het voornemen om de tuchtsanctie van het ontslag lastens hem te nemen, zoals dat in niet mis te verstane bewoordingen in de beslissing zelf met betrekking tot deze tweede verlenging wordt bevestigd. Verzoeker leidt hieruit af dat het nemen van een tuchtstraf steeds het enige oogmerk is geweest van de verwerende partij. Niet minder dan vijf dagen na de initiële schorsing stond het voor de verwerende partij immers al vast dat tuchtmaatregelen zouden worden genomen.

De verlengingen van de schorsingen worden dan ook geenszins ingegeven door de vrijwaring van het dienstbelang. Ten aanzien van de bestreden beslissing geldt des te meer dat er geen enkele relevante actualisering van het dossier of beoordeling van de bedreiging van het dienstbelang plaatsvond. Het is voor verzoeker overduidelijk dat de voorlopige schorsing enkel en alleen wordt aangewend om verzoeker uit de dienst te houden in afwachting van het reeds bij voorbaat vaststaande ontslag. Verzoeker meent voorts dat zijn argument dat artikel 59 van de tuchtwet wordt toegepast louter omdat men zich geconfronteerd weet met de onmogelijkheid om de procedure overeenkomstig artikel 22 van het RIM verder te zetten, niet wordt ontmoet door de verwerende partij, die enkel stelt dat het twee totaal verschillende procedures zijn die niet door elkaar mogen worden gehaald.

In zijn laatste memorie verwijst verzoeker naar het advies van de tuchtraad en het deskundigenverslag van de AIG, blijkens dewelke niet aan verzoeker kan worden verweten dat hij procedures voert voor de Raad van State, noch het hanteren op zich van een ander soort procedures. Voorts herhaalt verzoeker de opeenvolgende feiten die naar zijn standpunt aantonen dat de korpschef en de burgemeester hun initiatieven op elkaar afstemmen. Hij benadrukt dat de enige beweegreden voor de bestreden beslissing het opleggen van de tuchtsanctie van het ontslag van ambtswege is, en niet de vrijwaring van het dienstbelang. Verzoeker betoogt ten slotte nogmaals dat het HR-comité advies diende te verlenen.

Beoordeling

30. Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aandragen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd. Daarenboven, opdat van machtsafwending sprake kan zijn, moet het ongeoorloofde oogmerk het enige doel van de bestreden beslissing zijn geweest.

31. Al heeft de korpschef pas recent een klacht met burgerlijke partijstelling tegen verzoeker ingediend en al zou hij dat hebben gedaan om de toepassing van artikel 59 van de tuchtwet mogelijk te maken, dit neemt niet weg dat het niet de korpschef is maar enkel de burgemeester die kan beslissen om op grond van artikel 59 van de tuchtwet een voorlopige schorsing als ordemaatregel op te leggen. Uit de beoordeling van de vorige middelen blijkt dat de verwerende partij, bij het nemen van de bestreden beslissing op basis van een eigen onderzoek, minstens ook het belang van de dienst voor ogen had. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing enkel met een ongeoorloofd oogmerk zou hebben genomen, zodat geen sprake kan zijn van machtsafwending.

32. De omstandigheid dat de dienst HRM, tot twee maanden voor de bestreden beslissing, wel nog met verzoeker communiceerde in verband met een nieuwe functie in het kader van artikel 22 van het RIM, doch het HR-Comité nadien niet meer werd samengeroepen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de verwerende partij, met het oog op het nemen van de ordemaatregel in het kader van artikel 59 van de tuchtwet, op basis van een eigen onderzoek, tot de beslissing is gekomen dat verzoekers blijvende aanwezigheid niet verenigbaar is met het dienstbelang van het gehele korps. De eventuele bevoegdheid van de dienst HRM doet niet terzake. Anders dan verzoeker het stelt, hebben beide artikelen wel degelijk een andere finaliteit: de bestreden beslissing op basis van artikel 59 van de tuchtwet kadert in de tegen verzoeker ingediende strafklacht, en wordt noodzakelijkerwijze genomen, gelet op artikel 65 van de tuchtwet, met het oog op het opstarten van een tuchtprocedure.

33. Het vijfde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negenentwintig mei tweeduizend achttien, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Patricia De Somere,	staatsraad,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques